

תת"ע 9564/10/17 - מדינת ישראל נגד קנדל רועי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 9564-10-17 מדינת ישראל נ' קנדל רועי
תיק חיצוני: 52111543915

בפני	כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	קנדל רועי

החלטה

בפני טענת המבקש להתיישנות האישום נגדו.

רקע

לנאשם ניתנה ביום 18.6.16, הודעת תשלום קנס בגין עבירה של נהיגה ברכב בלא חגורת בטיחות, בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. הנאשם הגיש בקשה להישפט וביום 26.10.17 נפתח בבית המשפט כתב אישום כנגד הנאשם.

טענות הצדדים

הנאשם טען כי בקשתו להישפט התקבלה במשרדי המאשימה ביום 30.6.16 וממועד זה יש למנות, בהתאם לסעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"), שנה עד לזימונו לדין. לטענתו, מאחר וההזמנה לדיון נשלחה אליו ביום 14.9.17, הרי שחלפה למעלה משנה מיום קבלת הבקשה להישפט ועל כן, העבירה התיישנה.

הנאשם הגיש לבית המשפט אישור מסירה של הבקשה להישפט שהגיש. עוד הגיש, אישור מסירה של הזימון לדיון שנקבע ליום 23.11.17, אישור עליו חתם הנאשם ביום 14.9.17 (להלן: "**ההודעה משנת 2017**").

המאשימה התנגדה למבוקש וטענה, כי עוד קודם לכן נשלחה לנאשם הודעה על מועד דיון מוקדם (17.11.16). הודעה זו הודפסה ביום 10.7.16 ונשלחה אל הנאשם ביום 18.7.16. המאשימה הגישה לבית המשפט "אישור משלוח דבר דואר רשום" נושא המועדים הנ"ל (להלן: "**ההודעה משנת 2016**").

עוד הגישה המאשימה, תדפיס מעקב משלוחים, מאתר חברת דואר ישראל, בו מצויין כי דבר הדואר התקבל למשלוח

ביום 18.7.16, שהה בתהליך העברה לנמען עד ליום 20.7.16, ונמסר ליעדו ביום 17.8.16.

יצוין, כי במועד הראשון אליו זומן הנאשם 17.11.16, לא נפתח התיק בבית המשפט ככל הנראה בשל חריגה בהקצאות התיקים באותו המועד.

לטענת הנאשם, המסמך אשר הוצג על ידי המאשימה אינו מהווה אישור מסירה.

הצדדים צירפו פסיקה בתמיכה לטענותיהם.

דין והכרעה

סעיף 225א(א) לחסד"פ קובע:

**"עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת
תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)..."**

...

**(ב) אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף
229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א). "**

כלומר, היה והוגש כתב אישום או הומצאה הודעת תשלום קנס בתוך שנה, הרי שטרם חלפה לה תקופה ההתיישנות, כאשר במקרה שלפנינו, חלות הוראות סעיף 230 לחסד"פ הקובעות:

**230. הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך
שנה מיום שנתקבלה הודעתו..."**

המועד ממנו מתחילה להימנות תקופה זו, הינו יום קבלת הבקשה להישפט במשרדי המשיבה.

למעשה, המחלוקת בין הצדדים נסובה בדבר תקפות אישור המסירה של ההודעה משנת 2016. כאשר, לטענת המבקש, אין לראות בהודעה משנת 2016 כנמסרה, ועל כן, מאחר וההודעה משנת 2017, נשלחה לאחר יותר משנה - העבירה התיישנה.

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 קובעת את חזקת המסירה:

**"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע
העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם**

בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

כאן, נשלחה למבקש הודעה על ידי המאשימה ביום 18.7.16. בהודעה זו צוינו פרטי המבקש, מענו, מספר הדו"ח מושא אישום זה ומועד הדיון - 17.11.16. כן הגישה המאשימה, כאמור, תדפיס מאתר חברת דואר ישראל בו מצוין תאריך קבלת דבר הדואר למשלוח, והמועד בו נמסר דבר הדואר ליעדו.

לאור האמור, אני מוצאת במסמכים שהוגשו לבית המשפט על ידי המאשימה כמקימים את חזקת המסירה. במיוחד, כאשר הנאשם כלל לא כפר בהמצאת ההודעה משנת 2016 למענו. ועל כן, יש לראות בהודעה זו כמי שנמסרה כדין וכעוצרת את מירון ההתיישנות.

למעלה מן הצורך אציין, כי סעיף קטן (ב) מחריג את המקרה בו ביקש אדם להישפט וקובע כי אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א).

דברים יפים לעניין זה, קבע בית המשפט העליון ברע"פ 2487/15 אייל אבולפיה נ' עיריית רמת גן:

"... אשר לטענת ההתיישנות שהועלתה על-ידו, סעיף 225א(א) לחסד"פ קובע כי "עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בענינה הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)" ככלל, בעבירות ברירת משפט קלות יחסית, כדוגמת עבירות קנס, קבע המחוקק כי לא יוגש כתב אישום או הודעה על תשלום קנס בחלוף שנה ממועד ביצוע. זאת, בין היתר, כדי לאפשר לאזרח להציג את הגנתו סמוך ככל הניתן לאירוע המיוחס לו (בג"ץ 1618/97 סצ' נ' עיריית תל אביב-יפו, פ"ד נב(2) 542 (1989)). ואולם, סעיף 225א(ב) מוסיף וקובע, כי "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)". כלומר, מקום בו ביקש המבקש להישפט, מגבלת הזמנים אינה חלה בעניינו. הוראות החוק בעניין זה ברורות, והמסקנה היא כי צדק בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן עת הרשיע את המבקש במיוחס לו, והיה מקום לדחות גם את ערעורו."

כן קבע בית המשפט העליון, לפני ימים אחדים, ברע"פ 867/18 ראובן נתאי נ' מדינת ישראל, כי ההסדרים הקבועים בפרק ז' לחסד"פ יוצרים סדרי דין מיוחדים בעבירות קנס וגוברים על הוראות ההתיישנות הכלליות. בעניין זה, טען המבקש כי יש לפרש את סעיף 230 לפי סעיף 225א, המורה על הגשת כתב אישום או הזמנה לדיון בתוך שנה מיום ביצוע עבירת הקנס, ומאחר שחלפה שנה מיום ביצוע עבירת הקנס ועד להגשת כתב האישום - חלה התיישנות על העבירה.

בית המשפט העליון דחה את המבוקש בקבעו:

"אין בידי להיעתר לפרשנותו מרחיקת הלכת של המבקש. ראשית, המבקש אינו בא בגדריו של

סעיף 225א לחוק, שכן הומצאה לו הודעת תשלום קנס בפרק הזמן האמור בסעיף קטן (א), ובכל מקרה, מעת בקשתו להישפט אין מניעה להגיש נגדו כתב אישום אף לאחר המועדים הקבועים בחוק, זאת לפי סעיף קטן (ב) (ראו גם: רע"פ 2487/15 אייל אבולפיה נ' עיריית רמת גן). שנית, לשונו של סעיף 230 לחוק ברורה, ועל פיה יש לשלוח את ההזמנה למשפט בלבד בתוך שנה מיום הבקשה להישפט. הסעיף אינו מתייחס כלל למועד משלוח כתב האישום כתנאי להימצאות בתוך התקופה בה ניתן לדון באישום.

...יתרה מזאת, ההסדרים המיוחדים הנוגעים לעבירות קנס לגביהם התבקשה ברירת משפט באים לידי ביטוי גם באשר לדין ההזמנה למשפט, כפי שנאמר בתקנה 44ג לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 -

הזמנה למשפט לפי סימן זה דינה כהזמנה למשפט וככתב אישום שהומצא לנאשם כדין, ודין העתק ממנה משהוגש לבית המשפט, כדין כתב אישום שהוגש לבית המשפט כדין.

הנה כי כן, קובע המחוקק במפורש, בחקיקה ראשית ובחקיקת המשנה, כי לעניין מירוך ההתיישנות בנסיבות כגון דנן, המועד הקובע הוא מועד מסירת ההזמנה לדין. כל פרשנות אחרת תאיין את כוונת המחוקק באשר להסדרים אלה. אין בידי לקבל את טענת המבקש לפיה הגשת כתב אישום חדש 'מוחקת' את ההליכים הקודמים בתיק, בכלל זאת את ההזמנה לדין שנמסרה בטרם פקיעת תקופת ההתיישנות. בזיקה לטענתו זו, ביקש המבקש להסתמך על רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 283 (2002). ואולם, בניגוד לפרשנות שטען לה המבקש, הדברים האמורים באותו עניין תומכים במפורש בכך שמועד שליחת ההזמנה לדין הוא המועד הקובע, ולא מועד הגשת כתב האישום. כך נקבע באותו עניין:

תקנה 44ג אינה מורה על הגשת כתב-אישום לבית-המשפט ועל המצאתו לנאשם, כמקובל בהליך פלילי רגיל, אלא אך מקימה שתי חזקות דיוניות, שמטרתן להעלות את "משפט הברירה" (שאיננו משפט "רגיל") על פסי הברירה: מחד, מקימה היא חזקה כי המצאתה לנאשם של הזמנה למשפט היא שוות ערך להמצאתם (לידי נאשם בהליך רגיל) של הזמנה למשפט וכתב-אישום, ומאידך, מספקת לבית-המשפט מסמך הכולל את פרטי העבירה שעליה ביקש הנאשם להישפט. מסמך זה איננו כתב-אישום, אלא אך העתק מן ההזמנה למשפט, אך לאור הוראתה של תקנה 44ג, ולצורך בירורו של המשפט, הריהו שווה ערך לכתב-אישום; (שם, פסקה 5) ...תימוכין למסקנה זו נמצאים גם בדברי השופט ס' ג'ובראן, אשר דן בסוגיה דומה ברע"פ 389/06 עו"ד ירון קוסטליץ נ' עיריית תל אביב-

"[...] בעת שמומצאת לנאשם הזמנה לדין, יודע הנאשם, כי מתקיים נגדו הליך. לפיכך יוצא, כי תכלית ההתיישנות הקבועה בחוק סדר הדין הפלילי, נשמרת גם אם לא מוגש כתב אישום במהלך תקופה של כשנה".

(ההדגשות אינן במקור, ט.א.נ.)

מכל האמור, אני קובעת כי יש לראות בהודעה משנת 2016, כאילו הגיעה לידי המבקש ומכל הטעמים המפורטים, הבקשה נדחת.

בשולי הדברים אציין, כי עיינתי בפסיקה אותה המציא הסנגור ואולם, מדובר בפסקי דין שניתנו בערכאות שונות ולא יצאו

תחת ידי בית המשפט העליון. ההלכות של בית המשפט העליון הן המחייבות את הערכאות השונות ויש לפסוק לפיהן.

קובעת להקראה ליום 26.2.18 בשעה 9:00.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ח, 11 פברואר 2018, בהעדר
הצדדים.